

שחיטה משום דכמת דמי. ואיך יתכן שכהן זה הוא חי, שפסלתו לעבודה.

ומתרצינן: **כבר רמא ניהליה**, התם במסכת נדה, **רב שימי בר חייא לרב**. ואמר ליה רב: **שימי את! חכם גדול כמותך**, ואינך יודע לתרץ המשנה?

הכי פירושא דמתניתין: לא שיש לו שני גבין ושתי שדראות ממש, דזה אינו חי. **אלא, בששדרתו עקומה**, ונראית כשני גבין ושתי שדראות. ואילו אני אמרתי ביש לו שני גבין ושתי שדראות ממש.

מתניתין:

נאמר בתורה: "או חרם". והמשנה מבארת מהו מום זה.

"החרום" פסול.

איזהו חרום?

הכוחל, שיכול לצבוע, **שתי עיניו כאחת**, שחוטמו שקוע בין שתי עיניו וכשהוא צובע את עיניו יכול למשוך את המכחול מעין לעין, ואין החוטם מעכבו.

וכמו כן נפסל הכהן [לא משום "חרום"], **ששתי עיניו למעלה ממקומן או שתי עיניו למטה ממקומן הרגיל**.

או **עינו אחת למעלה ממקומה, ועינו אחת למטה ממקומה**.

או שהוא רואה את החדר ואת העלייה **כאחד**. ששתי עיניו עומדות במקומן אלא שאחת רואה למטה ואחת למעלה, ונמצא רואה את החדר והעלייה כאחת.

שכי השמש, שאינו יכול להסתכל כנגד השמש⁽¹⁰⁾.

והזגדן, שעינו אחת משונה מחברתה⁽¹¹⁾.

והצירן, שעינו זולגות דמעות תמיד.

ושנשרו ריסי עיניו, שערות עפעפיו, **פסול מפני מראית העין**. [ורק מום זה האחרון פסול מפני מראית העין בלבד, כדלעיל בגמרא].

גמרא:

תנו רבנן: "חרום" — שחוטמו שקוע בין עיניו.

חוטמו סולד, קצר [עיי' רבינו גרשום]. חוטמו כולם, שנסתמו נקביו. חוטמו נוטה, ארוך ותלוי עד למטה מהשפתיים — מנין דפסילי?

תלמוד לומר: "או חרם", לרבות⁽¹²⁾.

רבי יוסי אומר: אין נקרא "חרום" אלא הכוחל שתי עיניו כאחת.

אמרו לו: הפלגת! יותר מדאי אלא, אף על פי מג-א

10. במקום שהשמש זורחת שם, רש"י בגמ'.

12. בחזו"א הקשה ד"סולד" ו"נוטה" היינו ששנינו לקמן מב, א "חוטמו גדול מאבריו או קטן מאבריו" ומשמע דפסלינן התם לא משום "חרום", ועיי"ש שיישב לפי פירוש הרמב"ם

11. כדמפרש בגמרא לקמן מד, א.